

Langzaam en stil waren we dichterbij gekomen en nu kon ik de vogels goed waarnemen. Er waren er zes en ze schenen in 't geheel niet bang voor menschen.

Stil zaten ze bij elkander en misten elke levendige beweging van lijster of spreeuw. Dik en bewegingloos zaten ze op de haag en bewogen zich alleen om nu en dan eene doornbes te pakken.

Of 't zingen was, weet ik niet, maar onophoudelijk lieten zij een zacht gepiep hooren, nu en dan afgebroken door een scheller geluid, dat meer op den loktoon geleek.

De rug was roodachtig grijs, de buik lichtgrijs met rooden tint, het voorhoofd roodachtig bruin en op den kop hadden zij eene spitse kuif van lange veertjes van roodbruine kleur.

De keel en wenkbrauwen waren zwart, de slagpennen grijsbruin met witte zijden en deze waren aan 't eind goudgeel gevlekt en daarboven bevonden zich nog eenige slagpennen, welke van roode puntjes voorzien waren.

De staart was zwart met goudgeel einde. De snavel was een weinig gekromd, de pooten waren zwart. Zij lieten zich tot op eenige schreden naderen en toen vlogen zij in een grooten hoog weg om dadelijk weer terug te keeren naar de haag met de roode bessen.

Toen wij een uur later op onzen terugweg weer deze plaats voorbij gingen, zaten de loome moede vogels nog bijeen en schenen geen plan te hebben deze plek vooreerst te verlaten.

Moede zullen ze dan ook wel geweest zijn, want koude en honger hebben hen uit Noord-Europa, uit Scandinavië, hierheen gedreven.

Wanneer zij in hun geboorteland geen voedsel meer kunnen vinden, trekken zij zuidelijker.

Hun voedsel bestaat hoofdzakelijk uit insecten, maar als de nood dringt, leven zij ook van allerlei bessen.

In Duitschland komen zij bijna elken winter voor, hier echter ontmoet men ze niet dikwijls. Het nest, 5 à 10 voet hoog gebouwd, dicht tegen den stam van berk en den, bevat 5 à 6 eieren, die zeer verschillend van kleur zijn.

Groenachtig, blauwachtig of grijsblauw met donkerbruine of zwarte vlekken, liggen de eieren in het nest van mos gebouwd, gevoerd met rendierhaar en veertjes.

Hoewel de pestvogel in gevangen staat zeer mak wordt, is 't beter hem zijne vrijheid te doen behouden, want eene van zijne ondeugden (en wel tot zijn geluk) is, dat hij de kooi onbeschrijflijk vuil maakt.

Nu, in November 1913, zijn er al weder pestvogels gezien en gevangen. Zouden dit voorboden zijn van een strengen winter?

Als mijn oude vogelvanger nog leefde, zou hij wellicht het hoofd schudden en zeggen: »Ongeluk brengen zij, mijnheer, ik zie ze liever niet, dan wel!»

Sneeuwvogel, zijdestaart, zwartemantel en lakvogel zijn de namen, hem in verschillende deelen des lands gegeven.

Utrecht.

H. E. KUYLMAN.

VRAGEN EN KORTE MEDEDEELINGEN.

Vroege ooievaars. — 1 Januari zagen wij bij een wandeling op den Groenen Dijk, nabij den Dordtschen straatweg, in een weide vlak bij ons een ooievaarspaartje. Waarschijnlijk zagen wij het gisteren ook bij de Waalhaven. Is dit geen bijzonderheid voor 1 Januari, en dat bij zulk een kou?

Rotterdam.

J. H.

Het gebeurt dikwijls, dat zieke of gebrekkige ooievaars hier pogen te overwinteren. Gewoonlijk komen de ooievaars aan in de tweede helft van Februari of in de eerste week van Maart. In zeer zachte winters veel vroeger; in 1769 werden ze in Noord-Holland op den 29sten Januari gezien. De strenge vorst, die toen volgde, deed er velen om 't leven komen en 't volgend jaar zag men er bijna geen een in de Betuwe (Martinet II pag. 274).

JAC. P. TH.